

רע"פ 9522/17 - ד"ר ציון צבר נגד עיריית חולון, מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 9522/17

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

ד"ר ציון צבר

נגד

המשיבות:

1. עיריית חולון
2. מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 16.10.2017, בעפ"א 27269-07-17, שניתן על ידי כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב

המבקש:

בעצמו

בשם המשיבה 2:

עו"ד רוני זלושינסקי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב) בעפ"א 27269-07-17, מיום 16.10.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחולון (להלן: בית המשפט לעניינים מקומיים) (כב' השופט נ' אשכול), בת"פ 461/14, מיום 05.07.2017.

2. נגד המבקש הוגש דו"ח חניה בגין חניה על מדרכה, לפי סעיפים 9(3) ו-10(א)(3) לחוק עזר לחולון, העמד רכב וחנייתו התשע"א-2011 (להלן: חוק העזר). חלף תשלום הקנס הקבוע בדו"ח, ביקש המבקש לעמוד למשפט, בהתאם לסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 [להלן: חוק סדר הדין הפלילי]. כעולה מהאמור בדו"ח, ביום 22.08.2014 שעה 13:10, החנה המבקש את רכבו "בשטח מדרכה ביותר משני גלגלים או בלא שנותר מעבר [...]", ברחוב משה שרת בעיר חולון, מקום אשר לא הוסדר להעמדת רכב וחנייתו, לפי חוק העזר.

3. ביום 19.07.2016, זיכה בית המשפט לעניינים מקומיים (כב' השופט נ' אשכול) את המבקש מהעבירות שיוחסו לו בדו"ח הנ"ל. לצד זאת, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש בעבירה שעניינה חניה במקום כניסה לשטח המיועד לכלי רכב (חניון), לפי סעיף 10(א)(5) לחוק העזר. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע, כי בשים לב לראיות המצויות בתיק, ובהסתמך על ביקור שערך בית המשפט במקום, ללא נוכחות הצדדים, עולה כי:

"הנאשם [המבקש] החנה את רכבו במקביל לכביש והעמיד את רכבו ניצב לעץ הסמוך. חניה באופן שכזה, מהווה הפרעה לכניסת רכבים לחניון הסמוך במקום. יש לציין, כי הרכב לא חסם כניסת רכבים באופן מוחלט אך היווה הפרעה. הנאשם [המבקש] כיוון שלא לחנות על המדרכה ובפועל אכן לא חנה על המדרכה אך העמיד רכבו באופן המהווה הפרעה".

לאור האמור, השית בית המשפט לעניינים מקומיים על המבקש קנס בסך 200 ₪, או יום מאסר תמורתו.

4. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב על הרשעתו בדין. בין היתר, טען המבקש כי טעה בית המשפט לעניינים מקומיים עת ערך ביקור במתחם ללא נוכחותו, כך שלא הייתה באפשרותו "להצביע היכן חנה בדיוק, וכן מאחר ותוואי השטח שונה". ביום 19.12.2017, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, בקובעו כי "גם אם צדק בית משפט קמא במסקנותיו, בין היתר לאור התרשמותו מהביקור במקום, לא היה ראוי לערוך סיור כזה ללא נוכחות המערער [המבקש], וכפי ששמעתי מפי ב"כ המשיבה ביום גם ללא נוכחות ב"כ המשיבה". בית המשפט הוסיף וקבע, כי מ"שהורשע [המבקש - א.ש.]. בעבירה אחרת מזו שבגינה הועמד לדין ועל פי הוראות סעיף 184 לחסד"פ היה צורך להזהירו וליתן לו אפשרות להתגונן בגין העבירה האחרת. כאמור, הסיור במקום נערך לאחר תום הדיונים בתיק ולטענת המערער שונה בינתיים תוואי הדרך". לאור האמור, קבע בית המשפט המחוזי, כי יש לבטל את פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים ו"להחזיר את התיק אליו על מנת שיערוך ביקור במקום אם ימצא לנכון, והפעם במעמד כל הצדדים, או שלא יבסס ממצאים על הביקור הקודם שנערך ללא נוכחות המערער [המבקש]". כמו כן, קבע בית המשפט המחוזי, כי יש לאפשר למבקש להתגונן בפני העבירה האחרת בה הורשע.

5. ביום 05.07.2017, התקיים דיון בפני בית המשפט לעניינים מקומיים, במסגרתו ביקש המבקש כי בית המשפט יכריע בעניינו על סמך הראיות שבתיק; וכן, טען כי חנה במקום מוסדר ו"שכולם חנו שם". בו ביום ניתן פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע, כי משלא ניתן לקבוע באופן חד משמעי כי המבקש חנה על גבי מדרכה, מחמת הספק יש לזכות את המבקש מעבירה של חניה על המדרכה. אשר לעבירה של חניה במקום כניסה לשטח המיועד לכלי רכב, לפי סעיף 10(א)(5) לחוק העזר, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי "כאשר בוחנים את האופן בו חנה הנאשם [המבקש] משווים לתמונות שהנאשם [המבקש] הציג וכן התביעה הציגה,

עולה כי הוא חונה במקום אשר הכניסה אליו מונמכת משפת הכביש ובאופן כזה מהווה כניסה לחניון מוסדר". בית המשפט לעניינים מקומיים הבהיר, כי "באופן בו חנה הנאשם [המבקש] אמנם אין חסימה מוחלטת של הכניסה, אולם ישנה חניה על מקום המיועד לכניסת רכבים לחניון". על יסוד האמור, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש בעבירה לפי סעיף 10(א)(5) לחוק העזר, בקובעו כי בנסיבות העניין הוכחו יסודות העבירה. לאחר זאת, עמד בית המשפט לעניינים מקומיים על "מאבקו של הממושך של הנאשם [המבקש] אשר נלחם על צדקת דרכו לפי מיטב אמונתו וכן נסיבות אישיות הקשורות בנאשם, וזאת כפי שהועלו על ידו", וקבע כי יש להשית עליו קנס בסך ₪ 180 בלבד.

6. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים. ביום 16.10.2017, דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב) את ערעורו של המבקש, בקובעו כי מן התמונות שהוגשו לבית המשפט, עולה כי המבקש החנה את מכוניתו בכניסה לחניון. בית המשפט המחוזי הבהיר, בהקשר זה, כי נוסח הסעיף על פיו הורשע המבקש, אינו דורש חסימה מלאה של הכניסה לחניון, אלא עניינו בחניה "במקום כניסה לשטח המיועד לכלי רכב", וזאת בלבד. לפיכך, קבע בית המשפט המחוזי כי הוכחו יסודות העבירה, והרשעתו של המבקש בדיון היא. אשר לטענת המבקש, כי בית המשפט לעניינים מקומיים לא התייחס לטענותיו הנוספות, כגון: "האם יש אפליה במתן הדו"חות במתחם על ידי הפקחים, האם העירייה מטעה את תושביה וכדומה", קבע בית המשפט המחוזי, כי המבקש לא עמד בנטל המוטל עליו להוכחתו. בנוסף, הבהיר בית המשפט המחוזי, כי חלק מטענות אלה מקומן בעתירה מנהלית ולא בדיון פלילי. בהמשך, ציין בית המשפט המחוזי, כי המבקש לא הביא ראיות התומכות בטענתו, לפיה תנאי השטח במתחם שונו וכי באותה העת לא עמד במקום חניון. בית המשפט המחוזי, הוסיף וקבע, בהקשר זה, כי דבריו אלה סותרים את הראיות שהוגשו לבית המשפט לעניינים מקומיים. אשר לטענת המבקש בדבר קיומה של אכיפה בררנית, קבע בית המשפט המחוזי כי טענה זו לא הוכחה על ידי המבקש, וכי "הלכה פסוקה היא כי אכיפה חלקית איננה אכיפה בררנית". לאור האמור לעיל, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש.

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשת רשות הערעור שלפניי, משיג המבקש על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. נטען בבקשה, כי עניינו של המבקש מעלה סוגיה בעלת חשיבות ציבורית רחבה, המצדיקה את התערבותו של בית משפט זה. לטענת המבקש, "אלפי אזרחים מדי יום ביומו מקבלים דו"חות ומשלמים אותם מתוך הבנה שאין לאן ללכת ושזה בזבז זמן ללכת בית המשפט. בנוסף רשויות מרשות לעצמן לתת דו"חות מבלי לסמן מקומות חניה ו/או לשים שילוט שלא מטעה". המבקש גורס, כי יש בכך כדי להוביל לתוצאה משפטית שאינה ראויה במדינה דמוקרטית מתוקנת, דבר הפוגע בתחושת הצדק, ויש לבחון "האם הערים והמחוזות אכן הפנימו את הנחיותיו של בית משפט הנכבד או שהן עדיין נוהגות על דעת עצמן ובכך פוגעות בציבור הרחב". בהמשך, טוען המבקש לקיומם של שיקולי צדק המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה. לשיטת המבקש, שגו הערכאות הקודמות עת הרשיעו את המבקש בדיון, שעה שלא ניתן היה לקבוע בהתבסס על תמונותיו של הפקח, האם רכבו של המבקש חוסם את הכניסה לחניון, אם לאו; ועת התעלמו מטענות המבקש, והתמונות שהציג בפני בית המשפט, בדבר קיומה של אכיפה בררנית. המבקש מוסיף וטוען, כי משהסתמכו הערכאות הקודמות, לכאורה, על רשמיו של כב' השופט נ' אשכול מהסיוור שערך במתחם, ללא נוכחות הצדדים, הן פגעו בזכותו של המבקש להליך הוגן. לאור האמור, גורס המבקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לדון בערעורו לגופו, ולבטל את הרשעתו של המבקש בדיון.

תגובת המשיבה לבקשה לרשות הערעור

8. לגישת המשיבה 2 [להלן: המשיבה], עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים לקבלת רשות ערעור, שכן בקשתו עוסק במקרה הפרטני של המבקש, לאחר שחנה את רכבו בניגוד לחוק. לטענת המשיבה, הסוגיה לפיה ניתן לקבוע על סמך התמונות שצולמו בשטח, כי המבקש החנה את רכבו בכניסה לחניון, נדונה והוכרעה על ידי שתי הערכאות, ולפיכך אין להידרש לנושא זה פעם נוספת. לשיטת המשיבה, יתר טענותיו של המבקש, לרבות טענותיו בדבר אכיפה בררנית ואי קיום חובותיה של העירייה, מועלות על ידי המבקש בפעם השלישית, "מבלי שהובא להן ולו בדל של ראיה", ועל כן אין טעם לדון בהן פעם נוספת. לאור האמור, סוברת המשיבה, כי יש לדחות את הבקשה לרשות הערעור על הסף ולגופו של עניין.

דיון והכרעה

9. הלכה היא, כי רשות ערעור "גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 5244/17 תורג'מן נ' מדינת ישראל (12.09.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.9.2017); רע"פ 6869/17 פילברג נ' מדינת ישראל (11.9.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות. **הבקשה** נוגעת לעניינו הפרטי של המבקש, הא ותו לא, ולא מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי שנגרם לו. בנוסף, טענות המבקש כבר הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר דחה אותן בפסק דינו, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך "**מקצה שיפורים**" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין מקום, ככלל, להיעתר לו (רע"פ 4140/17 כרמון נ' מדינת ישראל (23.05.2017); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

10. למעלה מן הצורך, אציין כי לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות הגעתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף לגופו של עניין. בכל הנוגע להרשעתו בדין, נראה כי מרבית טענותיו של המבקש, משיגות הלכה למעשה, על קביעות עובדתיות שנעשו על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים, ביחס לשאלה: האם ניתן לקבוע על סמך הראיות שבתיק, כי המבקש החנה את רכבו בכניסה לחניון? זאת, שעה שידוע כי התערבות ערכאת ערעור בממצאים אלו, אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, תיעשה במקרים חריגים ומצומצמים בלבד, לא כל שכן עת עסקינן ברשות ערעור "גלגול שלישי" (רע"פ 372/17 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.1.2017); רע"פ 117/16 מעווד נ' מדינת ישראל (11.1.2016)). במקרה דנן, קבעו הערכאות הקודמות, לאחר בחינת התשתית הראייתית שהוצגה בפניהן, כי הוכחו בעניינו של המבקש כל יסודות העבירה, וכי המבקש החנה את רכבו במועד המדובר בכניסה לחניון, בניגוד למותר, דבר שהוביל למסקנה כי המבקש ביצע את העבירה המיוחסת לו. עוד יש לציין, כי לא עלה בידי המבקש להוכיח את טענותיו בדבר קיומה של אכיפה בררנית; ואי קיום חובותיה של העירייה להזהיר מפני חניה במקום, ומשכך לא ראיתי צורך להידרש להן. לסיכום, סבורני כי המסקנה המתבקשת היא כי בדין הורשע המבקש בביצוע העבירה שיוחסה לו, וכי אין כל בסיס להתערב ב"גלגול שלישי" בהרשעה זו.

יחד עם זאת, יצוין כי מקובלים עליי דבריו של בית המשפט לעניינים מקומיים, כי מקום בו ניתנים דו"חות רבים, ועל מנת שלא תצא תקלה כלפי נהגים אחרים, יש מקום להבהיר את המצב המשפטי על ידי הצבת שלטים ברורים, גם אם אין חובה חוקית במקרים מעין אלה להציג שלטים.

11. סוף דבר, הבקשה לרשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ה' בשבט התשע"ח (21.1.2018).

ש ו פ ט
